

Arrest

nr. 154 271 van 12 oktober 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 mei 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 april 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 september 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. ZAMANI, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Nahre Shahi (district Behsud, provincie Nangarhar). U bent een Pashtoun van etnische origine. U was student. Op het moment dat u het land verliet, zat u in de zevende klas. U verklaart geboren te zijn op 20/02/1377 (komt overeen met 10 mei 1998) en bijgevolg nog minderjarig te zijn. U heeft vijf jongere broers en zussen die bij uw ouders in Behsud wonen.

Uw vader A.A.B. werkt al vele jaren voor de inlichtingendiensten, een onderdeel van de Afghaanse Nationale Politie (ANP). Sedert drie of vier jaar werkte uw vader in het district Goshta (eveneens in de provincie Nangarhar). De taliban zijn te weten gekomen dat uw vader voor de inlichtingendiensten werkte. Daarop werd uw vader via de mullah van jullie dorp verwittigd dat hij zijn

activiteiten diende te staken. Uw vader, die overigens meestal in Goshta verblijft, gaf hier geen gehoor aan. Vervolgens werd een eerste dreigbrief van de taliban bij jullie thuis afgeleverd. In deze brief werd uw vader nogmaals aangemaand zijn werk bij de ANP stop te zetten. Uw vader, hoewel bezorgd omwille van deze bedreigingen, wou niet aan de eisen van de taliban voldoen. Er kwam iets later een tweede dreigbrief waarin ook u, de oudste zoon, met de dood bedreigd werd. Uw vader meende dat u niet langer veilig was en uw vertrek uit Afghanistan werd geregeld.

Via Iran, Turkije, Griekenland en een u voorts onbekende reisweg bent u naar hier gekomen. Op 23 december 2014, één dag na aankomst in België, ging u zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken en vroeg u asiel aan.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar u door de taliban wordt gevisieerd. Bovendien acht u de algemene situatie in uw regio van herkomst onveilig, reden waarom u in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus vraagt.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: uw Afghaans identiteitsbewijs (taskara), een kopie van de politiebade van uw vader, twee dreigbrieven van de taliban, de aanstellingsbrief van uw vader, een petitiebrief die hij aan het district richtte, negen foto's waarop onder meer u en uw vader te zien zijn en de enveloppe waarmee deze stukken verstuurd werden.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde geboortedatum. Immers, de beslissing die u werd betekend door de dienst Voogdij op 9 januari 2015, stelt dat u ouder dan 18 jaar bent. Dat u op 10 mei 1998 zou zijn geboren, blijkt na medisch onderzoek onmogelijk. Daar u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordoet, ondermijnt bovendien uw algemene geloofwaardigheid.

U verklaart dat uw vader voor de inlichtingendiensten van de ANP werkte en dat jullie daarom door de taliban werden bedreigd. Tijdens het gehoor voor het CGVS is evenwel gebleken dat uw verklaringen op diverse punten bijzonder vaag zijn gebleken, wat de geloofwaardigheid van uw relaas ondergraaft. Zo dient te worden gewezen op de vaststelling dat u het niet geloofwaardig heeft gemaakt dat uw vader bij de Afghaanse inlichtingendiensten werkt. Hoewel het CGVS u heel wat vragen stelde over de beweerde activiteiten van uw vader, konden uw antwoorden hierop niet overtuigen. Als u gevraagd wordt waarom uw vader, volgens u iemand met drieëndertig jaar dienst binnen de Afghaanse intelligentiediensten, werd overgeplaatst van de provinciehoofdplaats naar een afgelegen regio als Goshta, zegt u dat u dit niet weet (CGVS, p.13). Over de verantwoordelijkheden die hij daar had, bent u bijzonder onduidelijk. U zegt dat uw vader informatie kreeg over "bommen en spionnen" (CGVS, p.6) en even later stelt u dat uw vader ook tussenkwam bij grondconflicten (CGVS, p.16). Dat de inlichtingendiensten zich met dergelijke disputen zouden bezig houden, is weinig waarschijnlijk. U verklaart dat uw vader aan het hoofd stond van een eenheid maar u weet niet uit hoeveel manschappen die eenheid bestond (CGVS, p.16). Gevraagd naar namen van deze manschappen of collega's, kan u behalve de namen van twee lijfwachten niemand noemen (CGVS, p.14). U zegt verder dat uw vader een leidinggevende had maar ook diens naam kent u niet (CGVS, p.7). Of die leidinggevende ook het hoofd van de inlichtingendiensten van Goshta is, kan u ook niet verduidelijken (CGVS, p.14). U stelt voorts dat uw vader vanuit het districtshuis van Goshta opereerde. Hoe de districtsgouverneur van Goshta heet, is u echter niet bekend (CGVS, p.13).

U beweert voorts dat het districtshuis van Goshta geregeld door de taliban werd aangevallen. Als het CGVS u vraagt te verduidelijken wanneer dit gebeurde, zegt u louter dat dit "in het verleden" was (CGVS, p.15). U zegt voorts dat uw vader betrokken was bij de arrestatie van enkele personen die een mijn wilden plaatsen (CGVS, p.7). Wanneer u iets later de kans krijgt om uit te weiden over andere incidenten of arrestaties waarbij uw vader betrokken was, blijkt u niet op de hoogte van andere feiten (CGVS, p.14). U antwoordt dat er allerhande problemen zijn in de districten, dat er verschillende incidenten waren maar dat uw vader deze niet vermeldde (CGVS, p.14). Dat u daar blijkbaar zelf ook niet naar informeerde, is opmerkelijk. Ook als u gevraagd wordt of er ooit collega's van uw vader werden gedood of verwond in een incident, zegt u daar niets over te weten (CGVS, p.14). Evenmin kan u zeggen of die collega's net als u en uw vader door de taliban zijn gevisieerd of belaagd (CGVS, p.15).

Het is voorts merkwaardig dat u ook geen enkele naam van een bekende opstandeling in uw regio of provincie kent (CGVS, p.16). De naam Anwarul Haq, leider van het in Nangarhar actieve Tora Bora Front, lijkt u evenmin iets te zeggen (CGVS, p.16). U stelt nog dat er verschillende groeperingen van de taliban actief zijn maar ook deze namen kent u niet (CGVS, p.16). Van de zoon van een officier bij de inlichtingendiensten mag hieromtrent meer kennis worden verwacht.

Bovenstaande vaststellingen leiden tot de conclusie dat u zeer vage en algemene verklaringen aflegt en bijzonder weinig op de hoogte bent van de activiteiten van de persoon die uw vader zou zijn. Gezien u het niet aannemelijk maakt dat u de zoon bent van een politiefunctionaris, komt ook uw beweerde vrees voor de taliban weinig geloofwaardig over.

Volgende vaststellingen lijken te bevestigen dat geen geloof dient te worden gehecht aan uw beweerde problemen met de taliban. Vooreerst kan niet anders dan worden geconstateerd dat de persoon die initieel door de taliban zou zijn gevisieerd, met name A.A.B., nog steeds aan het werk zou zijn in Goshta terwijl u, die met de ANP of met de inlichtingendiensten niets te maken had, blijkbaar helemaal naar België moest reizen om uw leven te redden. Verder is het toch wel opmerkelijk dat met uw vertrek de problemen voor uw moeder en de vijf kinderen zouden zijn opgelost. U stelt dat de taliban geen vrouwen en kinderen lastig vallen, wat niet kan overtuigen, te meer uw vader volgens uw verklaringen en volgens de petitiebrief die u voorlegt wel de bescherming van het districtshuis zou hebben gevraagd voor zijn gezin (CGVS, p.5). Verder is het opmerkelijk dat het district deze bescherming zou hebben geweigerd maar dat uw vader gewoon weer aan het werk zou zijn gegaan in Goshta en zijn gezin dus zou hebben overgelaten aan de willekeur van de taliban. Dat iemand met een zo lange werkervaring bij de inlichtingendiensten geen verdere stappen zou hebben ondernomen om zijn gezin te beschermen (CGVS, p.5), is niet geloofwaardig. Eveneens merkwaardig, zeker gezien het feit dat uw vader zijn werk voor de ANP niet zou hebben opgegeven, is dat er voor uw vertrek op zeer korte tijd een verwittiging via de mullah en twee dreigbrieven zouden zijn gekomen maar dat de taliban zich sinds uw vertrek, nu bijna een half jaar geleden, zouden hebben beperkt tot een eenmalig bezoek aan uw moeder (CGVS, p.4).

Verder legt u weinig plausibele verklaringen af met betrekking tot het incident dat aan de basis van jullie problemen zou hebben gelegen. U verklaart dat uw vader op de plek van een arrestatie zijn werkbadge toonde aan de gearresteerden. Op die manier zouden de taliban op de hoogte zijn geraakt van de identiteit van uw vader. Wat dit betreft, kan worden opgemerkt dat het weinig aannemelijk lijkt dat het hoofd van een unit van de inlichtingendiensten zijn identiteit zou onthullen bij de arrestatie van twee terrorismeverdachten. U stelt dat deze personen vervolgens werden opgesloten in Jalalabad maar wat er verder van deze mensen geworden is of hoe zij de identiteit van uw vader aan de andere taliban zouden hebben doorspeeld, zijn zaken die u allerminst kan verduidelijken (CGVS, p.15). Dat u niet kan preciseren hoe de taliban de identiteit van uw vader achterhaalden, is eveneens opmerkelijk.

Bovenstaande argumentatie toont aan dat u het niet aannemelijk heeft gemaakt dat uw vader voor de inlichtingendiensten werkte en dat jullie om die reden door de taliban werden vervolgd. Gezien de vastgestelde bedrieglijkheid van uw asielrelaas kan u niet als vluchteling worden erkend.

De neergelegde stukken vermogen de appreciatie van het CGVS niet te wijzigen. Uw taskara bevestigt uw beweerde minderjarigheid, wat de geloofwaardigheid van dit document ondermijnt. Dat dit een authentiek stuk betreft is dus helemaal niet zeker, te meer de op het CGVS aanwezige informatie aantoonde dat frauduleuze Afghaanse identiteitsdocumenten op eenvoudige wijze te verkrijgen zijn. De kopie van de politiebade kan uw geloofwaardigheid niet herstellen. Uit uw verklaringen is niet gebleken dat het uw vader is die voor de politie werkt. Wat betreft de foto's, dient te worden opgemerkt dat deze niet aantonen dat de persoon die volgens uw verklaringen uw vader zou zijn ook effectief uw vader is. Evengoed kan dit een oom of een goede vriend van de familie zijn. De dreigbrieven van de taliban kunnen uw asielrelaas slechts staven in geval van geloofwaardige verklaringen, wat niet het geval is gebleken. Hetzelfde kan worden gezegd over de petitie- en de aanstellingsbrief. Nogmaals kan worden gewezen op de informatie die aangeeft dat zowat alle mogelijke Afghaanse documenten op frauduleuze wijze kunnen worden aangemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg kunnen deze stukken uw geloofwaardigheid niet herstellen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de provinciale hoofdstad Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt immers dat er op deze druk door burgerverkeer gebruikte weg slechts sporadisch sprake is van gewelddadige incidenten.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2015 en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie Jalalabad van 27 februari 2015) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. In het bijzonder voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Voor het uitvoeren van hun aanslagen maken de opstandelingen veelvuldig gebruik van de zogenaamde magnetische IED's (MIED's). Het doelwit van deze IED's zijn bijna zonder uitzondering de wagens van Afghaanse veiligheidsdiensten en hooggeplaatste overheidsmedewerkers. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen zonder uitzondering binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profiledoelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale

diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het merendeel van de conflictgerelateerde incidenten in Jalalabad IED-ontdekkingen, arrestaties en het ontdekken van wapenopslagplaatsen zijn. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om dergelijk geweld te voorkomen.

Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Jalalabad. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet vaak voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de toename van het aantal aanslagen in Jalalabad. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is tot slot niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt.

U bent een gezonde, meerderjarige man die zowel het Pashtou als het Dari machtig bent (CGVS, p.1). U verklaart ook Engels te spreken. U zegt dat u in het zevende jaar zat toen u Afghanistan verliet. Gezien de vaststelling dat u ouder bent dan u zich voordoet, kan worden vermoed dat u zelfs langer naar school bent gegaan. Voorts lijkt u op meerdere wijzen vertrouwd met de stad Jalalabad. U zegt afkomstig te zijn van Nahre Shahi, een dorp dat volgens de informatie en volgens uw verklaringen dichtbij Jalalabad ligt. Het grootste deel van uw familie woont in de stad Jalalabad. Uw vader zou er twee broers en twee zussen hebben. Uw moeder heeft er ook drie zussen en een broer (CGVS, p.12). Dat al uw ooms en tantes in Jalalabad wonen, laat toe te veronderstellen dat u in geval van terugkeer kan rekenen op een netwerk in deze stad. U vermeldt ook twee neven die in Jalalabad woonachtig zijn. Uw neef N.K. stuurde u de nodige documenten per post (CGVS, p.15), een andere neef (S. genaamd) regelde een smokkelaar die u naar hier bracht (CGVS, p.16,17). Het lijkt bijgevolg logisch dat zij u ook zullen bijstaan bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan. Voorts heeft u verklaard dat u sedert een jaar in een privé-instelling in Jalalabad onderwijs genoot. Er mag dan ook worden verondersteld dat u de stad enigszins kent. Verder blijkt uw familie over enige financiële slagkracht te beschikken. Zoals reeds opgemerkt kon u het zich veroorloven de lessen te volgen in een privéschool, waar het onderwijsniveau hoger zou liggen (CGVS, p.3). U verklaarde ook dat uw familie uw reis betaalde en daar een stuk grond voor verkocht. Echter, uit uw verklaringen blijkt ook dat uw familie nog in het bezit is van een eigen huis en een stuk grond (CGVS, p.17).

Gezien bovenstaande vaststellingen kan men concluderen dat u niet enkel over een uitstekende talenkennis en een zeker opleidingsniveau beschikt om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en er een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Volledigheidshalve wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in Jalalabad te hervestigen stelde u uitdrukkelijk dat u daar zou kunnen wonen indien u geen problemen met de taliban zou kennen (CGVS, p.17). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake

de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste en enig middel beroept verzoeker zich op de schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 48/4 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet).

In onderhavig verzoekschrift stelt verzoeker als volgt:

“Voormelde wetgeving vermeldt dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn. D.w.z. draagkrachtig en deugdelijk.

Het CGVS vermeldt in zijn beslissing uitdrukkelijk het hiernavolgende:

“ Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet”

Verzoeker is afkomstig van het dorp Nahre Shahi, gelegen in het district Behsud, dat gelegen is in de provincie Nangarhar.

Verzoeker moest zijn familie, het land van herkomst en vrienden, op een zeer jonge leeftijd verlaten omdat hij door de taliban werd bedreigd.

De documenten die door verzoeker werden neergelegd ter staving van zijn asielrelaas worden door het CGVS niet in aanmerking genomen, omdat het CGVS meent dat de documenten afkomstig uit Afghanistan onbetrouwbaar zijn. Zo, is het CGVS de mening toegedaan dat de identiteitsdocumenten vanuit Afghanistan eenvoudig en op een frauduleuze wijze kan worden verkregen.

Aldus, maakt het in feiten niet uit of een kandidaat-vluchteling al dan niet Afghaanse documenten neerlegt ter staving van zijn asielrelaas, aangezien daarmee hoe dan ook geen rekening wordt gehouden door het CGVS. Er dienen vraagtekens te worden geplaatst bij deze zienswijze van het CGVS, aangezien er niet meer duidelijk is op welke wijze verzoeker zijn asielrelaas kan staven (!!)

Verder, vindt het CGVS merkwaardig dat verzoeker niet op een gedetailleerde wijze over het werk van zijn vader kan verklaren.

Logischerwijze kan verzoeker niet op gedetailleerde wijze over het werk van zijn vader verklaren, gelet op het feit dat zijn vader voor de Afghaanse inlichtingendienst werkt en hierover uiteraard niet op een gedetailleerde wijze aan zijn familie vertelt.

Verzoeker legt bovendien stavingstukken neer waaruit duidelijk kan worden afgeleid dat zijn vader voor deze diensten werkt, doch wordt daarmee gewoonweg geen rekening gehouden.

Voorts, maakt verzoeker alle informatie over aan het CGVS. Deze informatie wordt door het CGVS niet tegen gesproken, doch wordt deze gewoonweg af gedaan als niet voldoende. Verzoeker kan onmogelijk informatie geven over de collega's van zijn vader, gelet op het feit dat hij deze mensen niet gezien heeft en verzoeker is evenmin met zijn vader naar zijn werk geweest om te weten hoe het daar aan toe gaat.

Vervolgens, vermeldt het CGVS in zijn beslissing dat verzoeker in Jalalabad kan verblijven en om deze redenen werd hem eveneens volledig ten onrechte het statuut van subsidiaire bescherming geweigerd.

Dienaangaande wenst verzoeker te wijzen op het feit dat zijn familie in Nangarhar woont. Hij heeft derhalve geen enkele vertrouwenspersoon bij wie hij kan verblijven in Jalalabad. Bovendien, kan men uit elk artikel dat over de situatie van Afghanistan schrijft afleiden dat er in het land en klimaat van oorlog heerst. Het is dus heel moeilijk voor verzoeker aldaar mensen te vertrouwen wanneer er bedreigingen zijn geuit aan zijn adres.

Verder, is het merkwaardig dat het CGVS dit vermeldt, aangezien er nergens uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in Jalalabad kan verblijven.

Er dient tevens te worden opgemerkt dat de provincie van Nangarhar vanwaar verzoeker afkomstig is op de lijst staat van de Verenigde Naties. De gehele provincie Nangarhar komt dus in aanmerking voor de subsidiaire bescherming.

Het ambtsbericht van augustus 2011 van de Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken vermeldt aangaande situatie van Afghanistan als volgt:

“Gedurende de verslagperiode waren hele districten, waaronder grote (deels dunbevolkte) delen van het oosten, zuidoosten, zuiden en zuidwesten, evenals grote delen van de centrale regio zeer moeilijk toegankelijk voor Afghaanse autoriteiten en hulpverleners.

Oost (Nuristan, Kunar, Laghman, Nangarhar, Logar, Paktia, Khost, Paktika)

Er hebben zich in het oosten van Afghanistan gedurende de verslagperiode veel geweldsincidenten voorgedaan tussen OMF en buitenlandse troepen en ANA eenheden.

taliban, Al Q'aida en vooral Hezb-i-Islami (HIG) zijn actief in de oostelijke provincies en hebben controle over gebieden in Nuristan, Kunar en andere noordoostelijke provincies vlakbij de Pakistaanse grens. De veiligheidssituatie verslechterde vooral in Paktia, Paktika en Khost. De gerapporteerde verplaatsing van het hoofdkwartier van Haqqani van Waziristan naar Kurram zou aan deze trend bijdragen. Verder registreerde UNAMA in de eerste helft van 2011 dat er burgerslachtoffers waren gevallen door Pakistaanse aanvallen op opstandelingen in het grensgebied in de provincies Kunar en Nangarhar.”

Het zuidwesten en zuidoosten van Afghanistan (grensgebieden met Pakistan) zijn, nog steeds de meest onveilige gebieden. De gewelddadigheden breiden zich uit naar gebieden die voorheen als stabiel bekend waren, zoals delen van het noorden en westen van Afghanistan. De grootste toename van het aantal incidenten vond plaats in de zuidoostelijke en voorheen stabielere noordelijke regio.

Aangaande huidige situatie vermeldt de website 'European Country of Origin Information Network' uitdrukkelijk het hiernavolgende:

“Between 16 November 2014 and 15 February 2015, 5,075 security-related incidents were recorded across the country by the United Nations. That represented a 10.6 per cent increase against the same period in 2013/2014 and a 33.2 per cent increase against the same period in 2012/2013. The continuing high level of security incidents is partially attributed to an increase in anti-Government element activities, especially during the November and December 2014 period. The months of December 2014 and January 2015 also witnessed the highest number of security incidents when compared with the same period each year since 2001. That is attributed in part to a relatively mild winter that has allowed all parties in the conflict to continue to conduct operations.” (UNGA, 27 February 2015, p. 4)

The United Nations Assistance Mission in Afghanistan (UNAMA) says a record number of Afghan civilians have been killed in ground battles in the first three months of 2015. UNAMA said in a report on April 12 that the number of casualties caused by ground operations increased by 8 percent in the first quarter compared to the same time in 2014. (...)”

De taliban en andere opstandelingen voeren meer en complexere aanvallen uit met Improvised Explosive Devices (IED's), waarbij per aanval veel slachtoffers vallen. De aanvallen zijn bedoeld om de bevolking te intimideren en te controleren, vooral in gebieden waar de taliban meer voet aan de grond wenst krijgen. Het aantal zelfmoordaanslagen, waarvan de eerste in 2007 plaatsvond, bleef tussen 2007 en 2010 gelijk. Naast genoemde soorten incidenten kwam ontvoering van Afghanen het meest voor, vooral in het noorden, zuiden en centrale gebied van Afghanistan. Moorden worden er vooral in het noorden, het centrale gebied en het westen van Afghanistan gepleegd.

Verder, worden de bevolking geïntimideerd middels nachtbrieven (clandestien verspreide pamfletten) afkomstig van de taliban en andere groepen. Andere geweldsincidenten betreffen wegversperringen, het in brand steken van scholen en aanvallen op konvoien.

In de eerste helft van 2011 is de veiligheidssituatie verder verslechterd en nam het aantal geweldsincidenten toe. In minder dan vier weken tijd kwamen begin 2011 116 Afghanen om bij zeven zelfmoordaanslagen. Bij twee van de aanslagen, in Jalalabad (40 doden, waarvan bijna de helft burgerslachtoffers) en Kandahar, waren meerdere aanvallers betrokken en was het de bedoeling zoveel mogelijk slachtoffers te maken en veel media-aandacht te genereren.

Verzoeker wenst eveneens op te merken dat de Belgische Minister van Buitenlandse Zaken, Didier Reynders alsnog in mei 2013 de aanslag van taliban in Jelalabad heeft veroordeeld

Aldus, is het CGVS volledig onterecht de mening toegedaan dat verzoeker veilig in Jelalabad kan verblijven.

Bovendien, vermeldt het Nederlandse ambtsbericht van 2011 duidelijk dat de Afghaanse politiemensen hoog veiligheidsrisico lopen. In voormeld ambtsbericht 2011 wordt uitdrukkelijk het hiernavolgende vermeld:

“De politie is veel meer dan het leger het doelwit van de opstandelingen. Onder Afghaanse politieagenten vallen veel slachtoffers, vooral in het zuiden en oosten van het land. Gemiddeld zijn er ongeveer 3 slachtoffers per dag.”

De vader van verzoeker wenst zich op te offeren voor zijn land en idealen, doch mag zijn overtuiging niet beletten dat hij zijn zoon tracht te redden. Verzoeker werd bedreigd en het is dan ook logisch dat zijn vader geen enkel risico nam en alles ervoor heeft gedaan om zijn zoon naar een veiliger land te sturen tot de situatie in Afghanistan verbeterd.

De bestreden beslissing bevat aldus geen voldoende motivering.

‘De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtoverschrijding genomen’ (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist en/of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven. De beslissing werd derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd, daar zij geen rekening houdt met de veiligheidssituatie in Afghanistan. Zodoende, schendt deze beslissing artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

De bestreden beslissing weigert verzoeker de vluchtelingenstatus toe te kennen omdat (i) gelet op de beslissing van de Dienst Voogdij van 9 januari 2015, geen geloof gehecht kan worden aan zijn beweerde minderjarigheid, hetgeen afbreuk doet aan zijn algemene geloofwaardigheid, (ii) hij niet aannemelijk heeft gemaakt, gelet op zijn vage en gebrekkige verklaringen, dat zijn vader bij de Afghaanse inlichtingendiensten werkt, (iii) het niet aannemelijk is dat zijn moeder en haar vijf kinderen geen problemen zouden kennen sinds verzoekers vertrek, terwijl zijn vader, die de aanleiding vormt voor de beweerde problemen, nog steeds bij de Afghaanse inlichtingendiensten zou werken, (iv) zijn verklaringen over het incident dat aan de basis van zijn problemen zou liggen, weinig plausibel zijn, en (v) de door hem neergelegde stukken de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

In onderhavig verzoekschrift stelt verzoeker dat met de door hem neergelegde documenten geen rekening werd gehouden. Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat dit geenszins het geval is. Met betrekking tot deze documenten dient er bovendien op gewezen dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen.

Dat hij niet op gedetailleerde wijze over het werk van zijn vader kan vertellen omdat zijn vader hierover niet sprak met zijn familie, is een loutere *post factum*-verklaring. Wanneer verzoeker in België internationale bescherming vraagt wegens problemen omwille van het werk van zijn vader, kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij zich terdege informeert omtrent dit werk. Bovendien wordt nergens in de bestreden beslissing van verzoeker verwacht dat hij *gedetailleerde* verklaringen kan afleggen over het werk van zijn vader, doch er wordt terecht opgemerkt dat zijn verklaringen dermate vaag en beperkt zijn, dat er geen geloof aan kan worden gehecht. De vaststelling bovendien dat verzoekers vader die door de taliban werd geïsoleerd nog steeds aan het werk zou zijn terwijl verzoeker die helemaal niets met de inlichtingendienst te maken heeft naar België moest reizen om zijn leven te

redden is op zich alleen al voldoende om de geloofwaardigheid van het relaas aan te tasten. Dit geldt des te meer nu met verzoekers vertrek de problemen voor de rest van het gezin zouden zijn opgelost terwijl de oorsprong van alle problemen net in de functie van verzoekers vader bij de inlichtingendienst gelegen was.

Voor het overige komt verzoeker niet verder dan het herhalen van zijn reeds afgelegde verklaringen, zonder *in concreto* de motieven in de bestreden beslissing te trachten te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Jalalabad te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat Jalalabad veilig toegankelijk is via de luchthaven van Kabul en de drukke autoweg Kabul – Jalalabad. Op de weg van Kabul naar Jalalabad blijkt het grootste probleem gelegen te zijn in de onveilige verkeerssituatie die zijn oorzaak vindt in roekeloos rijgedrag. Er gebeuren af en toe incidenten op deze weg gelinkt aan het conflict maar deze zijn hoofdzakelijk gericht tegen troepen en bevoorradingskonvoien en meestal zonder burgerslachtoffers. Een journalist, tevens voorzitter van de journalistenbond in Nangarhar, antwoordde op de vraag naar de veiligheid op de weg dat ze "volkomen veilig" is maar dat er wel een groot probleem is qua verkeersveiligheid. Verkeersonveiligheid op zich houdt echter in tegenstelling tot wat verzoeker dienaangaande in zijn verzoekschrift stelt geen enkel verband met de criteria van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. (COI Focus; *Afghanistan, Veiligheidssituatie Jalalabad*, 12 en 13, 10 maart 2015).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Deze vaststellingen worden bevestigd door het "*EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security situation*" van januari 2015 (zie map 'Landeninformatie'). Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat de stad Jalalabad, in afwijking van de rest van de provincie Nangarhar maar net zoals bijna alle andere provinciehoofdsteden, stevig in handen is van de overheid en relatief veilig is. Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Voor het uitvoeren van hun aanslagen maken de opstandelingen veelvuldig gebruik van de zogenaamde magnetische IED's (MIED's). Het doelwit van deze IED's zijn bijna zonder uitzondering de wagens van Afghaanse veiligheidsdiensten en hooggeplaatste overheidsmedewerkers. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen zonder uitzondering binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen *high profile*-doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisereerd worden. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het merendeel van de conflictgerelateerde incidenten in Jalalabad IED-ontdekkingen, arrestaties en het ontdekken van wapenopslagplaatsen zijn. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om dergelijk geweld te voorkomen.

Hoewel de aard van het gebruikte geweld ervoor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Jalalabad. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet vaak voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de toename van het aantal aanslagen in Jalalabad. Ook de recente aanslag van 18 april 2015 kadert binnen dit patroon. Hoewel bij deze zelfmoordaanslag verschillende burgerslachtoffers te betreuren waren, was het doelwit van de aanslag het Afghaanse veiligheidspersoneel en andere overheidsmedewerkers die aan de bank stonden aan te schuiven om hun loon af te halen.

De impact van de beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de stad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "*open combat*" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Gelet op hogervermelde vaststellingen en de beschikbare informatie stelt de Raad vast dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Er is actueel voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

De informatie waarnaar verzoeker verwijst, is niet van aard om aan te tonen dat de door verweerder aangebrachte informatie onjuist of achterhaald is. Integendeel, verzoekers informatie is van minder recente datum en ligt bovendien in dezelfde lijn als deze van verweerder.

Verder wordt er in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

"Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt.

U bent een gezonde, meerderjarige man die zowel het Pashtou als het Dari machtig bent (CGVS, p.1). U verklaart ook Engels te spreken. U zegt dat u in het zevende jaar zat toen u Afghanistan verliet. Gezien de vaststelling dat u ouder bent dan u zich voordoet, kan worden vermoed dat u zelfs langer naar school bent gegaan. Voorts lijkt u op meerdere wijzen vertrouwd met de stad Jalalabad. U zegt afkomstig te zijn van Nahre Shahi, een dorp dat volgens de informatie en volgens uw verklaringen dichtbij Jalalabad ligt. Het grootste deel van uw familie woont in de stad Jalalabad. Uw vader zou er twee broers en twee zussen hebben. Uw moeder heeft er ook drie zussen en een broer (CGVS, p.12). Dat al uw ooms en tantes in Jalalabad wonen, laat toe te veronderstellen dat u in geval van terugkeer kan rekenen op een netwerk in deze stad. U vermeldt ook twee neven die in Jalalabad woonachtig zijn. Uw neef N.K. stuurde u de nodige documenten per post (CGVS, p.15), een andere neef

(S. genaamd) regelde een smokkelaar die u naar hier bracht (CGVS, p.16,17). Het lijkt bijgevolg logisch dat zij u ook zullen bijstaan bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan. Voorts heeft u verklaard dat u sedert een jaar in een privé-instelling in Jalalabad onderwijs genoot. Er mag dan ook worden verondersteld dat u de stad enigszins kent. Verder blijkt uw familie over enige financiële slagkracht te beschikken. Zoals reeds opgemerkt kon u het zich veroorloven de lessen te volgen in een privéschool, waar het onderwijsniveau hoger zou liggen (CGVS, p.3). U verklaarde ook dat uw familie uw reis betaalde en daar een stuk grond voor verkocht. Echter, uit uw verklaringen blijkt ook dat uw familie nog in het bezit is van een eigen huis en een stuk grond (CGVS, p.17).

Gezien bovenstaande vaststellingen kan men concluderen dat u niet enkel over een uitstekende talenkennis en een zeker opleidingsniveau beschikt om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en er een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Volledigheidshalve wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in Jalalabad te hervestigen stelde u uitdrukkelijk dat u daar zou kunnen wonen indien u geen problemen met de taliban zou kennen (CGVS, p.17). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd."

Waar verzoeker opmerkt dat zijn familie in Nangarhar woont en hij geen enkele vertrouwenspersoon heeft in Jalalabad, dient vooreerst herhaald dat in de bestreden beslissing terecht als volgt wordt gesteld: "UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften." (de Raad onderlijnt) Verder verklaarde verzoeker wel degelijk dat hij familie heeft in Jalalabad. Het louter ontkennen van deze verklaringen in onderhavig verzoekschrift, is geen dienstig verweer.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER